

Suárez i el català

Ara que es parla tant de la immensa talla política de l'expresident del govern espanyol Adolfo Suárez, traspasat fa poc; ara que tots els integrants de la classe política (fins i tot la majoria dels qui el van vilipendiar fins a la sacietat mentre governava) en canten les virtuts personals i les habilitats negociadores com a dirigent incorruptible; ara que fins i tot els qui, des de la dreta o des de l'esquerra, van exercir en contra d'aquell falangista convers una oposició implacable i poc escrupolosa el santifiquen com l'artífex d'una transició modèlica que va propiciar als espanyols una entrada pacífica i exemplar al temple sagrat de la democràcia; ara que els uns adjudiquen a Suárez (nomenat, esperonat i recolzat pel rei d'Espanya) la paternitat de la inviolable Constitució i els altres reconeixen que va ser capaç de modificar més d'una llei per adaptar-se al que la realitat li demanava; ara que tohom parla d'Adolfo Suárez però en realitat està parlant d'una altra cosa tot pensant en Catalunya... Ara, doncs, també seria el moment de recordar que l'expresident del govern espanyol que, havent estat Secretari General del Movimiento, va acabar per legalitzar el partit comunista, que va permetre el restabliment de la Generalitat, que va afavorir la tornada del president Tarradellas, va ser també qui, quan li van demanar com veia que a les aules s'ensenyés en català, va deixar anar aquella perla, que ha passat a la posteritat, segons la qual no és possible que en aquesta llengua tan simpàtica i bonica (els adjectius són meus, però crec que en aquest context resulten escaients) sigui possible que en una classe de batxillerat s'hi expliqui física nuclear. I ara! El català està molt bé perquè la canalla aprengui cançons, perquè els padrins reneguin mentre juguen a la botifarra o, fins i tot, per esplaiar-se en jocoses converses de sobretaula (privades, això sí)... però per parlar de qüestions serioses? I en públic? No, home no! On aniríem a parar! Hi ha qüestions que només poden tractar-se amb llengües de veritat. Hi ha temes per als quals només és adequada una llengua amb pedigrí. Una llengua nacional i transoceànica, com el castellà, amb tres-cents milions de parlants, literatura de solera i solvència imperial. I això que, en la seva primera compareixença televisiva després d'haver estat elegit per formar govern, el juny de 1976, va dir que calia elevar a la categoria política de normal allò que al carrer ja era normal.

El cas és que al cap de quasi quaranta anys de democràcia, quan ha quedat més que demostrat que el català és, com qualsevol altra, una llengua versàtil i vàlida per explicar qualsevol matèria, hi ha qui s'entesta a voler mantenir-la com a simple eina per a manifestacions folklòriques i, si pot ser, lluny de les aules.